



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

122. De S. Vvillibrordo conante Onus Episcopale imponere S. Bonifacio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

plurimæ in diuersas Regiones vastissimè dissecebantur. Cur ergo in Frisiam concessit Bonifacius? Cur post reditum à Roma non mansit in Germania delegata?

Resp. causa est quod cum negotium conuersionis Germaniæ arduum sublimèque esset, expetierit à Willibrordo Magistro suo iam triginta annos exercitato consilia, exempla cæteraque Apostoli munia perfectius haurire, plenius ediscere, ut omni peritia munitus legationem suam dignè valeret implere, quemadmodum ipsemet Bonifacius apud Othlonum supra videtur fateri. Præterea apud & per Willibrord. obtinuit notitiam, fauorem Caroli Principis reliquorumque Austrasiæ Princ. quorum auxilio intentum eius plurimum fuisse adiutum ex eius actis apud Othlonum est legere.

DISSERTATIO CXXII.

De S. Willibrordo conante Onus Episcopale imponere S. Bonifacio.



Postquam aliquo tempore Winfridus in Frisia sub Diocesi & contubernio S. Willibrordi egisset, in Frisij erudiendis, idolorum fanis destruendis, Christi Ecclesijs erigendis non parum collaborasset, probe exploratis eius ingenio, Zelo, industria, pietate, medita. ur conaturq; S. Willib. ei Episcopales fasces imponere anno 722. Verum refugus ille ad Germanicorum agtorum spiritua. lem culturam sese confestim confert.

K k k

Non

Non grauabit lectorē ex Othlono fufius hac edifferente audire : qui ample enarrat (libro 1. cap. 14.) Wilibrordi studio fanctum Dei famulum Bonifacium omnimodo congaudentē & adherētē per tres continuos annos laboraffe cum illo tam in deftruendis fanis quam in conffruendis Ecclefijs omnibusque negotijs diuinis. Et immediate cap. 15. Inde factum effe, vt quia praedictus Pontifex aetate iam decrepita grauatus, fuggredientibus difcipulis, folatium fuæ fenectuti prouidere cuperet, hunc Dei famulum ad Epifcopalis regiminis fufcipiendum gradum, regendumque fibi commiffum populū vnice obfecrafle. Sed ille talia humiliter refpuens, minime fe dignum effe Epifcopali gradu regerebat; & ne fibi in annis adolefcentiæ adhuc conffituto tantę dignitatis faffigium imponeret, precibus omnibus infabat; attetans etiam, quod, iuxta canonicę inffitutionis præcepta, nec dum quinquagefimi anni etatem, qui huius gradus culmini conueniret, pleniter reciperet. Prædicto vero Pontifice blandis illum verbis increpante, & ad fufcipiendum Epifcopatus ordinem inffigante, diuerfisque pro hac fpiritualli contentione verbis inuicem prolatis, hic fanctus vir in tanto agone pofitus, placidus tandem excufationis fermonem protulit, dicens: Onus regiminis, quod mihi indigno imponere cupis, fancte Præful, fufcipere non audeo, quia à beato Gregorio Papa in Germaniam, ob Euangelizandi caufam directus fum ipfiufque legationis gratia in has barbaras nationes adueniens, fponde me tuæ gubernationis imperio fubiecti. Tantum ergo mandatum præterire, & aliud quodlibet negotium fubire nullatenus præfumo. Vnde, Pater Venerande, obfecro vt in illas regiones ad quas à Præfule Apoftholico miffus fum cum tua gratia fimul & licentia tranfire merear.

Et

Et statim cap. 16. sequenti: his auditis S. Willibrord. data benedictione, permisit illum abire. Sic habet relatio Othloni, qui exigit & meretur à nobis aliquam lucem. Quod dicit, *per tres continuos annos*, ne intelligas tres impletos aut perfectos, sed duos perfectos & tertium inchoatum eisdemque inuicem copulatos & minimè interpolatos. Consule Serarium notat: 54. in vitam S. Bonifacii.

Etate iam decrepita grauatus. Erat iam Willibrord. 64. aut 65. circiter annorum. Quomodo ergo hic affirmatur grauatus decrepita etate, quandoquidem illa etas nondum censeatur decrepita? id enim attribuitur septuagenarijs & ultra. Resp: quod S. Willibrord. solum esset 65. ad summum annorum, tamen præter tot dierum opus, religiosi exercitijs, vigilijs, ieiunijs &c. ante Apostolatam: in Apostolatu super illa per triginta & amplius annos peregrinationibus, profectioibus, concionibus, persecutionibus & molestijs, quibus eius Apostolatus & Episcopatus scatebant, fractus, meritò decrepatus & decrepitate etatis nominari potuit.

Nec dum quinquagesimi anni etatem &c. pleniter reciperet. Nodus hic difficilis & in quo non consequenter procedit Serarius. Nam illud: *nondum pleniter quinquagesimi anni etatem, seu, ut loquitur Willibaldus, necdum plene recepi*, lib. 3. Mogun. Not. 54. intelligit Bonifacium quidè amplius quàm annorum quadraginta fuisse, quinquagesimum tamen haud dum iniisse: & tamen in summa annorum vitæ Bonifacii, quam eadem notatione contexit, tenet S. Bonifacium natum anno 670. Vnde sequitur hac recusatione Episcopatus, quæ etiam iuxta illum contigit anno 722. iniisse Bonifacium annum vitæ 52. ab anno enim 670. vsque ad annum 722. currit annus 52. quæ sanè minimè

Ego per, *nondum quinquagesimi anni ætatem pleniter recepi*, intelligo Bonifacium velle se nondum ingressum quinquagesimi anni ætatem pleniter id est multum; profundè; se nondum esse 55- aut 56. annorum; nondum attigisse annum sexagesimum, nondum in eo vitæ statu esse qui sufficientem dignitati Episcopali maturitatem, prudentiam & sapientiam adferret: olim namque grauis ætas ad primarias Ecclesiæ dignitates requirebatur, quæ successu temporis minor suffecit. Ac quamuis nec olim vsque rigorosè requireretur grandæua illa ætas (nam S. Willibrordus nondum quadragesimum annum attigerat dum crearetur Archiepiscopus Frisonum) attamen ex humilitate, ex pensato pondere oneris Episcopalis, ac vt quoquo modo illud effugeret, sic loquitur Bonifacius.

His ita expositis supersunt duo aut tria dubiola circa prædictum S. Willibrord. conatum expedienda, quorum primum sequitur.

DISSET;